

SETKÁNÍ SE SMRTÍ, SETKÁNÍ S ŽIVOTEM

Někteří možná znáte knihu Setkání se smrtí (byla též zfilmována pod názvem Pád do ticha).

Autor a zároveň hlavní postava příběhu Joe Simpson se spolu se svým přítelem Simonem Yatesem rozhodli vystoupit na dosud nezlezenou stěnu andské hory Siula Grande.

Kniha vypráví o jejich úspěšném prvovýstupu, po kterém ovšem následuje těžká neohoda: Na vrcholovém hřebeni si Joe zlomil nohu v koleni. Situace vypadá téměř beznadějně, ale kamarád Simon ho neopouští a ze všech sil mu pomáhá na cestě dolů. Slaňování se daří až do chvíle, kdy Joe – v noci a v bouři – zůstává viset nad širokou ledovcovou trhlinou, která lemuje úpatí hory. Simon ho už nemůže na laně udržet, proto, aby zachránil aspoň svůj život, lano přefezává. Joe padá do bezedné trhliny. Simon ji ráno prohlíží a je si jist, že Joe nemohl přežít. Zdrčeně se vrací do vzdáleného základního tábora. Joe ovšem uvízl na sněhovém můstku v nitru trhliny. Obrovským úsilím se dostává ven. Přesto je jeho situace nadále zdánlivě beznadějná. Čeká ho ještě několik dnů – o hladu a bez vody – plazení mezi dalšími a dalšími ledovcovými trhlinami do základního tábora. I tuto překážku dokáže Joe překonat. Dostává

se do tábora zcela vyčerpaný hladem, žízní a bolestí právě ve chvíli, kdy se Simon chystá definitivně odejít. Joe je zachráněn. Po svém uzdravení svědčí o tom, jak velmi si člověk váží života, který se ocitl na samé hranici smrti...

Tento extrémní příběh nám může posloužit jako podobenství. Podobně jako Joe jsme se i my ocitli ve smrtelném nebezpečí. Ba co víc, my jsme už smrti a hříchu propadli. A zde podobenství končí. Joe se mohl – byť s vypětím všech sil – zachránit sám. To tváří v tvář hříchu a duchovní smrti není možné. „Cena života je příliš velká... Nikdo sám sebe nezachrání...“, ví už žalmista. Naštěstí je zde zachránce. Ten, který nás nikdy od lana neodřízne. Ten, který raději sám sestou-

CO MNĚ CHCEŠ ŘÍCT, PANE...

pí do bezedné trhliny – do propasti smrti – abychom my tam nemuseli zůstat uvěznění navždy. Ježíš ukřižovaný a vzkříšený, který nám otevřel cestu k Životu.

Joe si po své záchraně cenil života jako nikdy předtím. Došlo mu, jak velkou cenu má pozemský život.

Jak moc si my ceníme toho, že nám byla otevřena cesta k životu věčnému? Jak velmi

se radujeme z toho, že jsme zachráněnými lidmi? Jak jsme vděční za to, že za nás, za každého osobně, byla zaplácena nesmírná cena? Jak opravdově za to vše chceme svému Pánu poděkovat o letošních Velikonočních?

Ať se nám to podaří co nejlépe. Slovy i životem.

o. Petr

PŘEJEME POŽEHNANÉ VELIKONOČNÍ SVÁTKY, AŽ NÁS PROVÁZÍ STÁLÁ RADOST A NADĚJE Z KRISTOVA VZKŘÍŠENÍ.

REDAKČNÍ RADA

Marko Rupnik - Pramen setkání

Kriste,
vstal jsi z mrtvých a žiješ,
proto jsi uprostřed nás,
jsi všude, v každém člověku.

Přestože jsme mnohdy stísněni
ze všech stran,
přestože se nám jako žhavé železo
vpalují vnitřní nejistoty,
nikdy nejsme zbaveni odvahy,
neboť ty žiješ.

Ježíši, naše radosti,
dopřej nám žít ve společenství církve
v nepokrytém údivu
a žasnout nad tvou přítomností
v každém z lidí.

BOŽÍ SLOVO PRO LETOŠNÍ ROK

Letos krátce po Vánocích jsme měli možnost vyprosít si Boží slovo na tento rok. Této možnosti využívají lidé i z okolních farností. Vždycky se kolem této akce rozvine spousta diskuzí, protože každý má nějakou zkušenost, o kterou se chce podělit.

Některé ze zkušeností s Božím slovem:

- Každý rok jdu vždy s velkým očekáváním před monstrem vybrat si z košíků Boží slovo pro mě. Většinou to bylo slovo povzbudivé, někdy mě k něčemu vybízelo, někdy jsem mu porozuměla až s odstupem času. Letos jsem prosila Pána o slovo, které by mě „nakoplo“, protože na mě přicházela duchovní ospalost. On na moji prosbu odpověděl a dal mi slovo z Lukášova evangelia „Blaze těm, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je.“ Přineslo mně velkou radost – že mě osobně Pán vyzývá, abych jeho slovo četla, abych ho vnímala, protože promlouvá do mého běžného života a abych se učila ho zachovávat. A tak když jsem večer unavená a už se mi nechce otvírat Bibli, ozve se mi v myšlence letošní Boží slovo pro mě a hned vím, co musím ještě udělat. Je to pro mě velká škola věrnosti...
- S Božím slovem jsem zažila zajímavou zkušenost: pomáhala jsem připravovat s ostatními kartičky s biblickými texty. Jeden citát mě velmi oslovil. Bylo to vybidnutí, abych všechnu svoji starost s důvěrou vložila na Hospodina, a protože jsem právě měla starostí nad hlavu, byla jsem v pokušení
- Každý rok si jdu před Nejsvětější svátostí vyprosít Boží slovo na celý rok. Kdysi dávno jsem nabídla svým dětem, že jim také Boží slovo vyprosím. Moje děti několik let počítaly s tím, že jim kartičku přinesu. Letos to však bylo jiné. Už při vánoční návštěvě jsem jim řekla, že do kostela trefí, jsou už dospělé, a tak si tam mohou zajít sami. Ta chvíle před Nejsvětější svátostí jim neuškodí. (To jsem jim neřekla, jenom jsem si to myslela.) Nelituju, že jsem jim odmítla posloužit, protože pro Boží slovo si byly samy a pro mě to bylo velké povzbuzení, když jsem je viděla klečet před oltářem.
- Stalo se mi to už mnohokrát. Bavili jsme se o Božím slově a někdo řekl: „Já jsem si vytáhl letos strašně „blbě“ Boží slovo. Loni jsem měl takové pěkné...“ Víím, že to nikdo nemyslí špatně. Ale „blbě a dobré“ Boží slovo je dost nešikovné a nevhodné vyjádření. Myslím, že kdyby to slyšel někdo nevěřící, asi by ho to moc nepovzbudilo...
- Moje zkušenost s Božím slovem pro letošní rok je taková, že mu vůbec v této chvíli nerozumím a až čas ukáže, co to znamená. Lidé si mezi sebou rádi sdělují, jaké si vytáhli

Boží slovo na celý rok a dává jí najevo svou spokojenost nebo naopak nespokojenost. Někteří si jdou vytáhnout druhé slovo, když se jim to první nelíbí. Já si myslím, že Boží slovo, které si chodíme vyprosit před Nejsvětější svátostí, je velmi osobní záležitost mezi mnou a Bohem, a proto by se s ním mělo i tak zacházet. Že se nám zrovna nelíbí? Nebo mu nerozumíme? Musíme být trpěliví a časem porozumíme, ale může to trvat déle. Někdy se chceme poradit s přáteli, jak tomu slovu rozumět, ale skrývá se v tom nebezpečí, že bude špatně pochopeno.

Nehledejme vysvětlení Božího slova u lidí kolem sebe, ale naslouchejme především hlasu Ducha svatého.

A. Tlachová
K. Košutková

Boží slovo pro farnost na rok 2011

Kdo ctí otce,
dočká se odpuštění
svých hříchů
a kdo si váží matky,
jako by sbíral poklady.“

(Sir 3,3-4)

MY TŘI KRÁLOVÉ JDEME K VÁM...

Letošní Tříkrálová sbírka, již jedenáctá celostátní, se konala v naší obci v sobotu 8. ledna. Před tímto termínem jsme prožili zahájení Tříkrálové sbírky v Brně a to v neděli 2. ledna. V brněnské katedrále byla sloužena mše sv., po které otec biskup Vojtěch udělil požehnání všem koledníkům – králům s prosbou, aby ho předali všem dárcům.

Naše sbírka začala v sobotu ráno mši sv. v 8 hodin s prosbou za všechny koledníky a dárce. Letos čekalo malé krále velké překvapení. Na konci mše sv. se otevřely dveře kostela a o. Petr přivítal tři krále z Východu (viz foto). Požádal je, aby se představili a vysvětlili, proč k nám přišli. Po závěrečném požehnání se koledníci a ochotní zástupci z řad mládeže, kteří na sebe vzali službu vedoucích skupinek, přesunuli na Obecní úřad. Tady se vytvořilo celkem 21 skupinek – jednu tvořili již zmínění velcí králové, další vytvořili králové – muzikanti, čímž získala sbírka ještě slavnostnější ráz. Po krátkém zahájení, kdy koledníky pozdravil i pan starosta, se králové rozešli po celé obci. **Po poledni už byl známý výsledek sbírky - 113 515,- Kč – rekord!**

Za 11 let konání této sbírky jsme u nás překročili milion korun – celkem se vybralo 1 043 421,- Kč. Všem dárcům patří velké poděkování, upřímné díky také všem koledníkům malým i velkým a všem, kteří se na této sbírce podíleli. Celostátní Tříkrálová

Tři králové se letos na „svou“ sbírku dostavili téměř osobně...

sbírka byla také rekordní – poprvé překročila částku 70 milionů korun. Jistě se tak podaří pomoci mnoha lidem, kteří to potřebují.

Vojtěška Kršová

Připojujeme jedno zajímavé svědectví.

BOJANOVŠTÍ KRÁLOVÉ V HODONÍNĚ

Na výzvu Oblastní charity v Hodoníně o pomoc při Tříkrálové sbírce odpověděli dobrovolníci mimo jiné i z Dolních Bojanovic. Byl jsem jedním z nich. V sobotu 8. ledna ráno jsme se my, dospělí králové, vydali do Hodonína. Po mši sv. dostali všichni koledníci požehnání na cestu. Následovalo krátké občerstvení, rozdělení do skupinek a seznámení s plánem cesty. Vybaveni všim potřebným vydali jsme se koledovat. Dovolím si vyzvednout to, co mě oslovilo nejvíc.

Jeden starší pán na penzi, žijící v rozpadlém starém domku, daroval symbolicky alespoň jednu korunu. Ostatní lidé, kteří přijali naše zvěstování Radostné události, přispívali podle svých možností. První, kdo vítal náš příchod, byli většinou psi. Dokonce na nás po otevření dveří jeden pes se štěkotem vyběhl a poté, co byl odvolán, se dveře zase zabouchly.

Za zmínku stojí i to, že jsme byli často chváleni za pěkný zpěv a to člověka potěší. I když řeknu vám, že vyjít po schodech několik pater a vzápětí začít zpívat je překvapivě obtížné. Ale akustika na schodišti v panelovém domě udělá dobrého zpěváka snad z každého. Nejkrásnější zážitek nám připravil jeden malý klouček, kterému se naše koledování líbilo natolik, že samou radostí jásal, skákal a dokonce i tancoval.

Končili jsme v podvečer s vědomím, že by se hodilo více ochotných lidí...

V neděli po poledni jsme opět vyjeli směrem Hodonín, tentokrát s námi jeli i odvážní mladší bojanovští koledníci. Na „základně“ nás s radostí uvítali a připravili na cestu. Přestože těch, kteří byli ochotni přijmout naše poselství a otevřít nám dveře, bylo ještě méně než předchozí den, našli se i lidé dobré vůle.

Zastavila nás zřejmě ze zvědavosti jedna paní na ulici s otázkou: „Co nám nesete?“ Odpověď jsem, že Radostnou zprávu. „A jaká to je?“ ptala se. „Narodil se Vám Spasitel,“ vyšlo ze mě úplně samo. Nato ona odsekla suše „aha“ a šla dál svou cestou.

Svým vlastním jménem bych rád poděkoval všem králům i královně a také rodičům těch mladších za jejich svolení ke koledování.

P. Vaculík

Charismatický seminář v Otnicích

V září minulého roku přišel z farnosti Otnice do farnosti Dolní Bojanovice mail s prosbou o uspořádání semináře v Duchu svatém. Ač se nabízela jednoduchá a rychlá negativní odpověď, mail nezapadl a pokračoval svou cestou. V reakci na něj padala spousta otázek a konstatování:

„Kde ty Otnice jsou? To nepůjde, o. Petr bude mít seminář u nás v Bojanovicích. Jak je to napadlo? Je to dost daleko. Kdo by přednášel katecheze? ...“ atd. Na prosby by

se ovšem nemělo hned odpovídat slovy je nám líto, ale nejde to.

Nakonec přeci jen po poradě s o. Petrem padlo rozhodnutí prosbě vyhovět.

Následovalo pár organizačních setkání a mailů, o trochu více modliteb a přípravných schůzek, až vše vyústilo v podvečer 13. listopadu 2011, kdy osmičlenná skupina sestávající z členů s povahami mírnými a tichými až po bujaré a hlučné zahájila seminář v Otnicích, jež se nacházejí asi 20 km od Brna. Do této

farnosti patří také obce Lovčičky a Milešovice. Místní pan farář slouží i v sousední farnosti Bošovice. Z celkového počtu 3 500 obyvatel se nedělních bohoslužeb účastní cca 350 lidí, z toho se na seminář přihlásilo 30 lidí, z nichž se již závazného setkání účastnilo 23 odhodlaných – a ti i vydrželi a dokončili ☺.

Nás bojanovské provázela při prvních přednáškách a svědectvích tréma a strach - a to i přesto, že jsme se vzájemně povzbuzovali a snažili vše odevzdat do rukou Ducha svatého. Pohledy neznámých tváří nám visely na rtech a my jsme vnímali, jak jsme uvnitř slabí a nedokonali. Tím více jsme byli vděční za modlitby všech, kteří nám vyprošovali sílu a dary Ducha pro tuto službu. Jeho působení jsme si obzvlášť uvědomovali při slovech obdivu a diků, jimiž nás účastníci zahrnovali. Vnitřní posilou pro nás byla pravidelná modlitební setkání s o. Petrem, který nám byl duchovní

i organizační oporou. V průběhu týdnů se však „otničtí neznámí“ měnili v naše přátele, za které jsme se denně modlili a těšili se na další setkání. Obavy z nepoznaného se na „obou stranách“ rozplývaly a vzniklo otevřené a láskyplné společenství lidí, které si Bůh na faru do Otnic povolal.

„Za dobu našeho semináře se z nás stala jedna velká rodina, všichni jsme nadšení a snad i hoříme pro dary Svatého Ducha. Máme se stát apoštoly a přinášet ovoce Ducha,“ nadšeně hodnotí atmosféru paní Marie Baráčková z Otnic.

Občas jsme se rozrostli o další bojanovské obětavce, kteří nám přijeli pomoci při modlitbách za vnitřní uzdravení a vylití Ducha svatého.

Farářem otnické a bošovické farnosti je o. Pavel Buchta, který seminářem procházel společně se svými farníky. Odměnou za častý

a veselý smích při katechezích a skupinkách, kdy se fara otřásala a kdy byl nucen pro službu modlitby poskytnout snad všechny místnosti na faře včetně své ložnice, mu jistě byla neskrývaná touha všech zúčastněných po duchovním růstu, kterou dokázali svou pravidelnou účastí bez absencí v mrazech až -20°C, kdy obětavě dojížděli auty ze svých vesnic do Otnic, modlili se s chutí a vytrvalostí ve studeném kostele a také se rozhodli pokračovat dál ve dvou nových společenstvích.

Otec Pavel dva měsíce od ukončení semináře situaci v Otnicích hodnotí: „Sám na sobě jsem zakusil, že není lehké, aby se člověk probudil, ale Duch Boží to zvládne. Tento seminář je dobrý start pro následné pokračování, žít s Duchem svatým. Bez nastartování to nejde. Farníci měli touhu se scházet už dříve, zkušeli

to, ale vždycky to nějak ztroskotalo. Nyní cítí a ví, že to má smysl, spojuje je společný zážitek a snaha nezůstat u jedné zkušenosti. Ví, kvůli čemu se schází a to je také výborná ochrana před selháním.“

Děkujeme za tento požehnaný čas, kdy Bůh působil v nitru nás všech, ať sloužících či zúčastněných a rádi se přidáváme ke sloům Josefy Doležalové z Lovčiček: „Největší dík však patří našemu Pánu, který nás na tento seminář pozval a dal nám zakusit svoji lásku, vylitím svého Svatého Ducha na nás, kteří jsme mu otevřeli svá srdce. Pro mne to byl nezapomenutelný zážitek, který posunul můj duchovní život o kus dál.“

R. Pazderková

POUŤ NEMOCNÝCH V ŽAROŠICÍCH

Dne 11. února, který je Světovým dnem nemocných, jsme se zúčastnili lurdské pouti nemocných v Žarošicích. Z Bojanovic byl vypraven autobus, který byl plně obsazen. Hlavním celebrantem byl o. Adolf Pleskač, kterého mnozí znáte díky prof. Stan. Bilíkovi jako bylinkáře. V promluvě, kterou zaměřil k nemocným a k tomuto svátku, velmi výstižně vysvětlil, jak máme mluvit s nemocnými a také mluvil o důležitosti svátosti nemocných. Někteří lidé si tuto svátost představují jako poslední pomazání, že to už je s nimi konec. Je proto třeba to důkladně vysvětlit, vždyť apoštol Jakub ve svém listu říká: „Stůně-li kdo z vás, zavolejte kněze církve, ten ať se nad ním modlí, maže ho olejem a nemocnému se uleví.“ (Sr. Jak 5,14)

Jistě všichni pozorujeme, jak malou úctu ke stáří má dnešní společnost. Sv. Vavřinec prohlásil, že staří, nemocní, opuštění a trpící lidé, že to jsou poklady církve.

Po skončení mše sv. jsme se v průvodu ministrantů, kostelníků a kněze přesunuli do vedlejší lurdské kaple, kde zazněly zpívané loretánské litanie, které byly ozvučené i do kostela. Na konec pouti hřměla kostelem píseň Tisíckrát pozdravujem tebe...

Milí farníci, jistě všichni dobře víme, proč se naši předkové zavázali každoročně putovat na „Zlatou sobotu“ do Žarošic, co pro naši farnost tehdy Panna Maria vyprosila a stále vyprošuje. A proto ji neopouštějme.

Chťel bych zde také poděkovat o. Josefu Pohankovi, že po celý rok, i když někdy s velkým úsilím a námahou, pořádá měsíční poutě v Žarošicích. Velké díky mu patří i za to, co dělá pro naši farnost. Přejeme mu, ať mu Bůh na přímluvu Panny Marie žehná v jeho obětavé službě.

J. Bohůn

Výlet do Francie

Jednoho pošmourného únorového dne po ranní mši svaté a nezbytném loučení se skupinka mladých lidí vydala s o. Petrem na cestu do Francie. Cíl byl vzdálen asi osmnáct set kilometrů. Mířili jsme do komunity Jeunesse-Lumière (Mládí - Světlo), zkráceně JL.

V dodávce jsme jeli krom o. Petra čtyři kluci a čtyři holky, jak studenti, tak pracující a dohromady jsme se víceméně znali alespoň od vidění. Někteří v JL dokonce už byli a tak věděli, na co se můžou těšit. V první řadě to byly dálnice, na jejichž zdárném projetí se podíleli dva řidiči a jedna řidička. Mikrospánek jim v žádném případě nehrozil, protože v autě byl relativní klid snad jedině při desátku růžence nebo když holky spaly.

Velká zastávka nás čekala navečer ve Štrasburku, kde jsme si prohlédli střed města a hlavně katedrálu Notre-Dame. Večer jsme pokračovali dál a podle možnosti pospávali v autě, než jsme uprostřed noci zastavili na odpočívadle a rozbalili spacáky pod hvězdami. Snídaně pak nebyla v trávě, ale na benzínce. Čekaly nás ještě zastávky v Orange, Gordes

Kaple v komunitě JL

a v cisterciánském opatství Senanque. Všechno nádherná místa.

Do JL jsme dorazili v sobotu večer a dostalo se nám vřelého přivítání a dobré večeře. V komunitě žije asi třicet mladých lidí po dobu deseti měsíců. Jsou různých národností a z různých koutů Evropy, Asie i Afriky. Letos jsou mezi nimi čtyři Češi. Všichni společně, ve skupinkách i jako jednotlivci se tu modlí, navštěvují vyučování, pracují a také jezdí na misie. Komunitu založil a pořád v ní působí otec Daniel, z něhož vyzařuje nesmírná radost a pokoj. A právě tady jsme měli pár dnů strávit.

Nejdřív tu však byla neděle a návštěva otce René-Luca, kterého znáte z jeho návštěvy naší farnosti. Nyní má na starosti mládež v diecézi Albi (do níž patří i JL). V tamější obrovské katedrále ze samých cihel jsme byli na mši svaté a kousek od ní nám byl před očima připraven vynikající oběd. Podávalo se totiž maso z jelena se špagetami. Rázem padly veškeré mé obavy, že ve Francii budeme jíst žaby.

S kuchyní to během našeho pobytu bylo naštěstí v nejlepším pořádku. Jídla bylo dostatek a hlavně to byl čas na konverzaci. Každý si sedl tam, kde byl volný talíř a postupně

jsme se tak rozptýlili mezi místní. Kromě jejich francouzštiny a naší češtiny byla slyšet hlavně angličtina. Šlo většinou o základní seznamovací fráze a jednoduché povídání, ale hodně to přidalo na přátelské atmosféře. Ne každému totiž cizí jazyky jdou, takže nebyla nouze o vtipné situace.

Jen snídaně probíhala v tichosti. Taky to mělo něco do sebe. Předcházely jí ranní chvály v kapli, kdy se četly a zpívaly úryvky z breviáře. Zpívalo se tam vůbec docela často. Vždy když byla příležitost k modlitbě, zazněla i písnička, často na veselý nápěv s tleskáním, kytarou, tamburínou, africkými bubny a máváním rukama. A lidé se toho nebáli ani v katedrále.

Kromě duchovních věcí byla na denním programu i práce. Po snídani je potřeba poklidit, začít s přípravou oběda nebo nachystat místo na výuku. Také my jsme se zapojili a umyli pár oken a něco přetřeli bílou barvou. Michal jim dokonce na zeď nakreslil velké logo jejich komunity a na pozadí vyobrazil miniatury nejnámějších staveb světa. Opravdu se mu to povedlo!

A došlo i na výuku. Absolvovali jsme filozofickou přednášku ve francouzštině v podání slepého muže – jáhna Christiana – s téměř doslovným překladem o. Petra. Klobouk dolů před oběma. Po obědě

to chtělo něco na rozptýlení. V pondělí to byl fotbal, v úterý basketbal. Takový trénink na čtvrtěční zápas Česka proti světu na velkém fotbalovém hřišti. Soupeři byli opravdu lepší. Kdo ví, jestli tajně netrénovali, zatímco my jsme ve středu odjeli na pouť do Lurd vzdálených tři sta kilometrů.

Ve čtvrtek se náš pobyt nachýlil ke konci. Ještě jsme ale chtěli zabodovat českým obědem. Přivezli jsme kopy brambor a cibule, uvařili gulášovou polévku, připravili šedesát smažených sýrů, otevřeli několik tatarských omáček a servirovali zákusky od jedné z babiček. Všem snad chutnalo.

V pátek ráno jsme už opravdu museli odjízdet. Je až

s podivem, jak máte na jednu stranu pocit, že jste toho tolik prožili, a na druhou, jak těch pár dní rychle uteklo. Nezapomenutelné. Spoustu věcí ani dost dobře na papíře popsat nejde. Drobnosti, kterých si běžně člověk ve spěchu ani nevšimne nebo je považuje za samozřejmé. Myšlenky, které nás napadly v modlitbě, na niž tu najednou bylo víc času než doma. Zážitky, které jsme si přivezli a snažíme se o ně podělit s vámi ostatními. Chtěli bychom všem poděkovat za modlitbu, o kterou jsme se také snažili, a hlavně o. Petrovi, že nás na takový výlet vzal. Bylo to mega friendly.

Martin Klubus

V NEDÁVNÉ DOBĚ OSLAVILA SVÉ 90. NAROZENINY NAŠE FARNICE **RŮŽENA KOMOSNÁ**. PŘEJEME JÍ HOJNOST BOŽÍHO POŽEHNÁNÍ, PEVNÉ ZDRAVÍ A RADOST Z KAŽDÉHO DNE A ZÁROVEŇ JÍ CHCEME PODĚKOVAT ZA VŠESTRANNOU SLUŽBU VE FARNOSTI.

O. PETR A REDAKČNÍ RADA

Děkujeme panu **Vojtěchu Buchtovi** za dlouholetou starost o živý růženec mužů.

Kdo z mužů by měl zájem se přidat a doplnit tak naše řady, ať se přihlásí v sakristii.

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

SEBEPŘIJETÍ – bylo jedním z témat letošní postní duchovní obnovy, která se uskutečnila ve dnech 11. a 12. března. Pozvání o. Petra přijal karmelitán o. Jan Serafim Smejkal. V současné době žije v Kostelním Vydří.

První přednáška byla zaměřena na **křest a povolání každého z nás Bohem**.

Apoštolové se postupně setkávali s Kristem a to tak, že byli někým ke Kristu přivedeni. Toto o. Jan ukázal na příběhu Natanaela. V Janově evangeliu 1,43-46 můžeme číst, jak Filip přišel za Natanaelem a vypravoval mu o Ježíši. Na to se Natanael ptal: „Co může vzejít z Nazareta dobrého?“ I my se kolikrát ptáme na to, co může dobrého vzejít z nás? Hledáme Boha ve svém nitru i mimo své nitro, ale nenacházíme ho. On je ale přesto v nás, v našem nitru přítomný už od křtu, dokonce víc, než si myslíme.

„Ježíš řekl Natanaelovi: „Ty jsi pravý Izraelita, v tobě není lsti.“ Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Viděl jsem tě pod fíkovníkem. (Jan 1,47-48) Z tohoto úryvku vyplývá otázka: „Co se dělo pod fíkovníkem a co vlastně Ježíš viděl?“ Tyto věty snad chtějí naznačit, že Ježíš vidí až do hlubin Natanaelova nitra a pohlíží na něj s láskou. Natanael to pochopil a šel za Ježíšem.

Každý z nás už prožil spoustu dobrého, těžkého a také toho, co nikomu neříkáme. Je důležité vědět, že nás Bůh zná. Ví, co jsme prožili, a je vždycky s námi. Tolik toho řekneme lidem, tak to řekneme i Bohu. Otevřeme se před ním, možná se strachem, bolestí, nadějí, ... jemu s vírou řekneme to, co jsme prožili. Tak budeme všechno prožívat s Bohem. Vždyť tak jako Natanaela si Bůh vyvolil každého z nás. O každém z nás Bůh řekl: „Ty jsi můj

vyvolený, tebe miluji a pro tebe jsem dal svého Syna.“ A toto naše vyvolení není ničím podmíněné.

My ale nechápeme, proč by nás měl Bůh milovat, když děláme tolik špatných věcí. A to není dobré. Hledáme pak důvody, proč nás Bůh nemiluje. Samozřejmě se máme snažit o dobrý život a otevřenost Boží lásce. Pozvěme Krista i do těch míst, o kterých víme jen my, a setkejme se tam s Bohem tváří v tvář, Bůh nás zachytí a povede.

Při druhé přednášce o. Serafima bylo probíráno téma **svátosti smíření**, svátosti, která je oslavou Boha. Jsou lidé, kteří vyznání hříchů banalizují, jiní zveličují. Záleží na našem vztahu k Bohu i k sobě samému, jak se k této svátosti stavíme. Pokud se na sebe díváme jen jako na pachatele, těžko budeme schopni vnímat Boha jako přítele.

Náš vztah k Bohu může mít různé podoby, mohu se před Bohem stavět jako:

1. otrok - strach z Boha
2. kupec - snažím se obchodovat s Bohem „něco za něco“
3. syn - vždy můžu přijít a promluvit si s ním jako s přítelem

Uvědomme si, že Pán nás nevolá na kobereček, ale na hostinu. On se nebojí naší slabosti (hříchu), protože on už do této slabosti sestoupil a vzal ji na sebe. Dnešní člověk je však zahlcen hříchem a hledáním řešení. Chybí nám radost. Naopak velmi silně vnímáme zlo tohoto světa. Více nás zajímá, co se kde událo zlého, než abychom se radovali z toho, že našim pánem je Hospodin, který nám dává svobodu Božích dětí. **Více hluku nadělá jeden strom, který padá, než celý les, který roste.** Vidíme hlavně náš hřích, který máme jakoby uzavřený

v krabici a tuto stále opatrujeme a řešíme, co s ní, jak se jí zbavit. Pán tuto krabici přehlíží, protože se dívá na nás, na své přátele a chce, abychom mu věnovali kousek svého času a pobyl s ním v blízkosti.

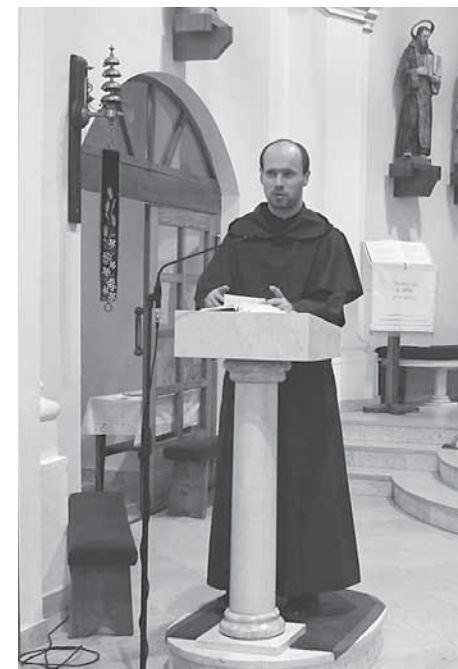
A proto, drazí, přestože hřešíme, mějme důvěru v Boha. Odhodme hřích s pohledem upřeným na Ježíše. Hřích není banalita, ale nemůže zničit Boží vztah k nám. Vždyť hříchy mohou být smazány díky Kristovu kříži, abychom mohli při vzkříšení povstat k životu, jak nám bylo přislíbeno.

Na závěr přednášek se s námi podělil o. Serafim o své životní svědectví:

PROČ JSI MĚ STVOŘIL TAKOVÉHO...

Narodil jsem se v rodině jako třetí dítě. Rodiče už měli dvě dcery, a tak se těšili na syna. Táta byl z devíti dětí, pocházel ze selského rodu, tak chtěl mít pořádného chlapa, který mu bude pomáhat. Když jsem se narodil já, dítě s postižením (deformace rukou), bylo to velké překvapení. Táta musel bojovat těžký boj – sám se sebou. Dědeček prý tehdy řekl: „Chlap z něho asi nebude, tak to bude farář a bude se mět dobře.“ Rodiče mě přijali s velkou láskou. Když jsem měl sedm měsíců, přestal jsem přibírat a přišla další špatná zpráva. Moje srdce nebylo v pořádku, měl jsem špatnou chlopeň, díru v srdci, nevypadalo to se mnou dobře. Ve čtyřech letech mě připravovali na operaci. Rodiče věděli, že se jich mnoho nepodařilo, tehdy se s operací srdce teprve začínalo. Když mě vezli do nemocnice, maminka myslela, že mně vidí naposled. Ale všechno nakonec dopadlo dobře, já jsem se vrátil šťastně domů.

Když jsem nabíral rozum, začínal jsem se ptát, **proč jsem takový?**, proč zrovna já musím vypadat takto?! Vždyť u nás, ve Velkém Meziříčí, je zhruba sto kluků v mém

věku, proč já jsem jiný. Jak už to bývá mezi dětmi, užil jsem si dost posměchu za to, jak vypadám. Nechtěl jsem se, z hloubi duše jsem se nechtěl. To jsem začal chodit do školy, nejdříve do speciální, ale pak si rodiče vymohli, abych chodil do normální školy. Na tyto roky mám jednu vzpomínku. Abych dohonil ostatní děti, snažil jsem se být dobrý, hodně jsem se hlásil... Pamatuju se, že jednou mě vyvolala soudružka učitelka a po vyslechnutí mé odpovědi řekla: „Smej kale, ty vždycky řekneš takovou blbost.“ Od té doby jsem se bál přihlásit, že by to nebylo dobré, že já nejsem dost dobrý. Jsme v tom bezbranní, když nás druzí ponižují, zvláště v dětství. Začínáme si tak vytvářet falešné obrazy o sobě. **Nepřijímáme se takoví, jaci jsme, myslíme si, že bychom měli vypadat jinak...**

Teď je čas mluvit o sebebřijetí. Nejdůležitější

pro mě bylo úplně přijetí od rodičů. Přijali mě takového, jaký jsem. Zakoušel jsem též přijetí od druhých lidí, to mně pomohlo, abych se přijal. Studoval jsem gymnázium, měl jsem dobré kamarády, prima partu věřící mládeže. Pak jsem se přihlásil do semináře. Nejsilnější moment na cestě k sebepřijetí jsem zažil, když mně bylo 20 roků na Charismatické konferenci v Ostravě. Bylo to při modlitbě chval, když někteří kolem mne stál velký muž, měl zvednuté ruce a já jsem si říkal, tak to má být, to je pořádný chlap s velkýma rukama, ať chválí

Pána. Slyšel jsem ale uvnitř nějaký hlas, který mi říkal: „Zvedni ty svoje ruce, ty jsou ode mě, nejsou dokonalé, ale jsou k mé oslavě.“ A tak jsem to po krátkém vnitřním boji udělal. Úžasné mě to osvobodilo a naplnilo radostí. Ano, všechny věci mohou být k Boží oslavě, když s ním žijeme a ptáme na jeho plán. Když svůj každodenní život spojujeme s Kristem v Eucharistii, můžeme i vším tím těžkým a nedokonalým v našem životě oslavovat Boha.

*B. Bílíková,
H. Maděryčová,
A. Tlachová*

SVĚDECTVÍ

Kdo mě z pout mých vysvobodí...

Milí přátelé, chci s vám svěřit s problémem, který mě dlouho tížil. Chci mluvit také o tom, jak mně Bůh ukázal cestu ke svobodě. Nepíše se mi o tom snadno, ale vím, že podobné problémy, o kterých budu mluvit, má mnoho chlapců a mužů, možná i žen. Snad vám následující řádky dodají sílu vzepřít se duchovnímu otroctví...

Byl jsem ještě kluk, když začala TV Nova vysílat „večerníčky pro dospělé“, ale už ne tak malý kluk, abych se o to nezajímal. Naopak, tyto pořady mě velmi lákaly, i když se vysílaly v dost pozdních hodinách. Narodil jsem se v době, kdy sexuální výchova v rodinách probíhala tak, že neprobíhala vůbec a cokoliv okolo sexu bylo velké tabu. Přemýšlel jsem tedy sám, co je tak špatného na erotických pořadech a sebeuspokojování. Proč je to hřích? Vždyť tím nikomu neublížíš! Bohužel mi na tyto otázky tehdy nedokázali odpovědět ani kněží.

A tak jsem se vydal na cestu „poznání“: Sledoval jsem erotické pořady dostupné v televizi a případně nějaký ten pornofilm na videu. Těch

ale v té době ještě nebylo tolik, nebo spíš nebyly tak dostupné. Přijít si do videopůjčovny pro pornofilm nebylo vůbec snadné. Člověk ztrácel anonymitu. Setkat se s někým známým, který by se tam náhodou objevil...? To raději zůstanu u erotických pořadů, kde mě nikdo nevidí! Při svátosti smíření jsem to řešil jednoduše: „Sledoval jsem nevhodné pořady v televizi a hřešil jsem neslušným chováním k sobě.“ Při tom jsem si říkal: Až se ožením, tak už nebudu mít důvod tohle dělat. V nitru mi ale něco říkalo, že to, co dělám, není správné, a tak vždy, když jsem se modlil, jsem prosil Pána za odpuštění a za sílu tyto pořady nesledovat.

Pak přišel internet a s ním i „anonymní pornografie“. Najednou bylo anonymně dostupné vše, pro co se člověk neodvážil zajít do videopůjčovny. A tak jsem se této oblasti s velkým zájmem věnoval dál. Už to nebyla erotika, ale pouze porno. Erotika mi už nic neříkala. To bylo slabé. A abych toho „zajímavého“ shlédl co nejvíce, dokázal jsem tyto stránky sledovat několik hodin nepřetržitě, a to několikrát týdně.

Tady už jsem si plně uvědomoval, že to není v pořádku, ale co s tím...? No, až se ožením, ono to přejde, utěšoval jsem se stále. Když budu mít manželku vedle sebe, určitě už nebudu mít zájem o pornografii. A navíc nebudu mít tolik času, abych ji mohl sledovat.

Pak jsem se oženil, ale ono to nepřešlo. I nadále jsem často ponocoval až do tří hodin do rána na internetu u pornografie. Vždy, když jsem se po několika takto strávených hodinách vzpamatoval – většinou už bylo pozdě v noci – nedokázal jsem pochopit, co to dělám. Vždyť mě to ničí. **Tohle já nechci!! Jako bych to nebyl já, ale někdo jiný manipuloval mým tělem, mými prsty na myši od PC. Já jsem seděl a byl jsem donucen se toho účastnit. Nelíbilo se mi to, ale nebylo v mé moci vstát a odejít. Byl to ďábel, kdo mne ovládal a já byl závislý na pornografii.**

Nejhorší je na tom to, že člověk je v tom úplně sám, pokud o svém problému někomu neřekne. Alkoholismus nebo gamblerství před veřejností skryjete jen těžko. Závislost na pornografii tajit lze, a to je na tom to nejhorší. Pokud člověk nechce sám přijmout pomoc od druhého, určitě se jí nedočká.

Když už jsem byl „na dně“ a přiznal jsem sám sobě, že jsem skutečně závislý na pornografii, svěřil jsem se se vším o. Petrovi. Nebylo to lehké, ale byl to jediný člověk (kněz), kterému jsem se mohl svěřit. O. Petr mi nabídl pomoc a já ji přijal.

Pravidelná zpověď se společnou modlitbou za osvobození, která byla součástí léčby, mně vždy dodávala hodně síly. Vždy po zpovědi jsem odcházel s předsevzetím, že teď už se budu hodně snažit, ale vzápětí mi ďábel sebral všechny iluze. Stále jsem se modlil za vysvobození z pout pornografie, ale sám jsem už přestával věřit tomu, že bych se jí někdy dokázal vzdát. Už jsem si to ani nedokázal představit. Dokonce jsem při modlitbách přemýšlel, zda to vůbec ještě chci. Vždyť je to i příjemné – i když jen chvíli a pak dlouho zničující.

Po několika měsících mě Bůh opravdu vyslyšel. Při jedné z pravidelných zpovědí jsem si znovu dával předsevzetí, že teď už vydržím a najednou jsem o tom byl i přesvědčený. Dostalo se mi tolik síly, že nebylo pochyb, že to zvládnu. Od zpovědi jsem šel velice šťastný a dokonce jsem se i smál. **Bůh mi znovu daroval svobodu, kterou jsem sám vlastní vinou ztratil!! ...Po třech měsících jsem rekapituloval, jak jsem žil tyto tři poslední měsíce versus několik let před tím a skutečně jsem si uvědomil, že jsem byl uzdraven. Nikdy bych sám nedokázal říct „DOST“ – Bůh to učinil za mě.**

Stále děkuji Bohu za svobodu a také touto cestou děkuji o. Petrovi za nemalou pomoc. Diskrétnost v takových záležitostech je velice důležitá a tu máme u kněze zaručenou. Těžko si dovedu představit, co bych dělal, kdybych byl nevěřící. Nemyslím, že bych se svým problémem dokázal jít za nějakým psychologem – a především nevěřím, že by mi psycholog v této věci dokázal pomoci. Pravou svobodu dokáže dát jen milující Bůh.

Milí přátelé, vy všichni, kteří máte podobný problém, co jsem měl já, začněte ho řešit co nejdříve. Čím později začnete, tím je to těžší. Řešte ho s pomocí modlitby, svátosti smíření, s pomocí Boží. **Bojujte proti hříchu ze všech sil!**

Pokud jste zatím zakázané, ale snad někdy lákavé ovoce pornografie neokusili, důsledně se mu vyhýbejte. Dá vám jen málo, a to ještě jen zpočátku, ale pouta, kterými vás časem sváže, jsou neskutečně pevná a trýznivá. Čisté srdce je dar, který si máme ze všech sil chránit – a já už vím, proč...

Děkujeme za otevřenost tohoto svědectví a za odvahu svědčit o tak osobním, ale velmi aktuálním tématu.

RR

NEJKRÁSNĚJŠÍ SRDCE

Mladý muž se jednou postavil do středu obce a začal vykřikovat, že má nejkrásnější srdce z celého kraje. Shromáždil se kolem něj velký zástup lidí. Obdivovali jeho srdce a dosvědčili, že je skutečně dokonalé, bez jediné skvrny či skrábnutí.

Všichni se shodli, že se jedná o nejhezčí srdce, jaké kdy viděli. Mladík cítil jejich obdivné pohledy, dmul se pýchou a s ještě větší vervou je ujišťoval, že v celém širém okolí nenajdou krásnější srdce.

Vtom se k němu přiblížil starý muž a řekl: „Proč to říkáš, vždyť ve skutečnosti tvoje srdce není tak hezké jako moje?“

Všichni se překvapeně podívali na starcovu srdce a spatřili, že sice mohutně bije, ale jinak je pokryté jizvami. Některá místa dokonce chyběla a překrývaly je jiné kusy, jež tam ale pořádně nepadly, neboť okraje byly nepravidelné. Vůbec na pohled nevypadalo pěkně. Lidé zůstali zaraženě stát a mysleli si: „Jak můžete tvrdit, že má nejkrásnější srdce?“

Mladík pozoroval starcovu zuboženou srdce a dal se do smíchu.

„Určitě žertuješ,“ řekl mu. „Porovnej svoje srdce s mým. Moje je dokonalé. Naopak tvé je směsí jizev a bolesti.“

„Máš pravdu,“ řekl stařec, „tvoje srdce dokonale září, ale nechtěl bych mít s tebou nic společného. Podívej, každá jizva představuje osobu, které jsem dal svou lásku. Vytrhl jsem si kus srdce, abych je odevzdal těm, jež miluji. A zároveň mnozí z nich mě obdarovali svým kusem srdce, které jsem umístil do otevřené rány. A jelikož kusy nebyly stejně velké, zůstaly mi nerovnoměrné okraje, z nichž mám radost, protože mi připomínají naši společnou lásku. Někdy se stalo, že jsem dal velký kus svého

srdce, ale ta osoba mi na oplátku dala jen malý kus svého. Proto mám v srdci otvory. Dávat lásku znamená riskovat. A přesto mi bolest z otevřených ran připomíná, že je stále miluji, a živí naději, že se možná jednou vrátí a zaplní prázdnotu, kterou v mém srdci nechali. Chápeš tedy, co je skutečně krásné?“

Chlapec zůstal tiše stát. Po tvářích mu stékaly slzy. Přiblížil se ke starci, vytrhl si kus svého krásného a mladého srdce a nabídl mu jej.

Stařec jej přijal a položil si jej na své srdce. Zároveň vyňal kus svého starého zuboženého srdce a přikryl jím otevřenou ránu srdce chlapčova. Kus do srdce zapadl, ale ne dokonale. Jelikož nebyly oba kusy stejné, bylo vidět okraje.

Mladík si prohlédl své už nedokonalé srdce. Vyzařovalo však větší krásu než předtím, neboť v něm proudila starcova láska.

Podle knihy Příběhy pro uzdravení duše

... a pije mou krev

Radovan Voříšek

Řekl jsi
napij se ze mě
Odhal doušky
moji chuť

Probodnutou hrází srdce
vytrysknul Ti mezi žebra
povel - Žít!

Buď jak buď
věčný život, co byl ve mně
teď patří těm, co budou pít

MĚJTE V SOBĚ TOLIK LÁSKY, ŽE BYSTE MOHLI VYLÉČIT CELOU TUTO PLANETU

...svědectví o mém uzdravení

V létě minulého roku jsem onemocněla. Dlouho mě provázely velké bolesti hlavy, také úzkost, co může být příčinou. Při vyšetření mi byl zjištěn nádor mozku, který dle slov lékaře bylo nutno co nejdříve odstranit. Přišla jsem domů, klekla si před obraz, na kterém je výjev zvěstování Páně, kdy před Pannou Marií stojí archanděl Gabriel a oznamuje jí, že se má radikálně změnit její život... Představila jsem si ji, jak je zaskočená, ale nakonec řekla: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ Tato slova odevzdání jsem Pánu řekla i já.

Toho dne se začala odvíjet nová etapa mého života. Poznala jsem, že Pán si mě dlouho připravoval a měl se mnou určitý záměr. Pocítila jsem, jak do mého srdce vstupuje pokoj, který mě už neopustil. V síle přijetí svátosti smíření a udělení svátosti nemocných jsem odjela k hospitalizaci. Operatér mi před operací sdělil, co mne čeká, a také co může při operaci nastat. Ochrnutí, oslepnutí, ztráta sluchu... I zde se projevila síla, kterou mi Pán při sdělení této informace daroval. Cítila jsem velkou modlitební podporu farníků mé farnosti, mých přátel, ovoce mší svatých a adorací... Večer před operací za mnou ještě přijeli mí přátelé, aby mě povzbudili v mé situaci a přišli se se mnou pomodlit.

Po několikahodinové operaci jsem se probírala, nic z negativních pooperačních předpovědí se nenaplnilo. Pocítila jsem, že Pán vedl ruce operatérů, avšak současně pracoval i On sám na „transplantaci“ mého srdce. Vyměnil mi je. Dal mi nové, plné lásky

vůči všem. Mé srdce rozšířil natolik, aby se do něj vešel každý, i ten, který tam doposud místo neměl. Mohu uvést konkrétní případ: Kdysi došlo mezi mnou a jedním obyvatelem domu k velkému nedorozumění. Dával mi své odmítnutí najevo i tím, že mne přestal zdravít. Po operaci byl jedním z prvních, které mi Pán poslal do cesty. Potkali jsme se na schodech. To, co bylo dříve z lidských sil neproveditelné, Boží láska v mém srdci zvládla lehce. Sousedka jsem s úsměvem oslovila a sama podala ruku ke smíru. S úlevou to přijal a od té doby se náš vztah vrátil do starých dobrých kolejí. Kdykoliv se potkáme, prohodíme pár slov - oběma nám evidentně spadl kámen ze srdce ...

Pánu jsem slíbila, že o jeho milosrdenství navěky budu zpívat.

V záhlaví mého vyznání je citát, který jsem kdysi dávno četla, jméno autora jsem zapomněla.

Mějte v sobě tolik lásky, že byste mohli vyléčit celou tuto planetu.

Ať se nám všem tak stane.

Marie

Děkujeme Marii za její povzbudivé osobní svědectví.

RR

VYZNÁNÍ VÍRY IV.

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího

Milí přátelé,

dnes se budeme věnovat pravdám víry, které se týkají druhé Božské osoby. Bude me mluvit o Ježíši Kristu, Božím Synu. Víra v Krista jakožto Boha, jenž se stal člověkem, je základním kamenem křesťanské nauky – kdo tuto víru nesdílí, nemůže se nazývat křesťanem (např. Svědkové Jehovovi).

Druhá část vyznání víry zní „...i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho“ (KKC 422 – 4483). Podívejme se na tuto větu podrobněji.

Jak asi všichni z hodin náboženství a z různých kázání víme, radostná zvěst (evangelium) spočívá v tom, že Bůh *navštívil* svůj lid, *splnil* zaslíbení daná Abrahámovi a jeho potomstvu a *překonal* všechna očekávání: *poslal* nám svého „milovaného Syna“ (Mk 1,11; KKC čl. 422).

Předávání křesťanské víry je především hlásání Ježíše Krista s cílem přivádět lidi k víře v něho (čl. 425). Cílem předávání víry (katecheze) je tedy sám Kristus. „Katechizovat znamená odhalovat v osobě Ježíše Krista celý Boží plán, tedy snažit se pochopit smysl Kristových skutků, slov a znamení, jež vykonal. Cílem katecheze je uvést člověka do společenství s Ježíšem, který nás vede v Duchu svatém k Otcově lásce, a tedy k podílu na životě Největější Trojice“ (čl. 426).

...Ježíše... (čl. 430 - 435)

Jméno Ježíš znamená v hebrejštině „Bůh zachraňuje“. Anděl Gabriel toto jméno vyslovuje už při zvěstování; je to jméno, jež vyjadřuje zároveň Kristovu totožnost i jeho poslání.

V dějinách spásy se Bůh nespokojil s tím,

že osvobodil Izraele „z domu otroctví“ (Dt 5,6), že ho vyvedl z Egypta; touží ho spasit i z jeho hříchu. Hřích je vždycky urážkou Boha, a proto ho pouze Bůh může odpustit.

Ježíšovo jméno znamená, že Jméno samého Boha je přítomno v osobě jeho Syna, který se stal člověkem, aby lidstvo definitivně vykoupil z hříchů. Jen Boží jméno přináší spásu.

Všichni víme, jak důležité je Ježíšovo jméno. Toto jméno je středem křesťanské modlitby. Většina liturgických modliteb končí formulí „per Dominum nostrum Jesum Christum...“ (skrže našeho Pána, Ježíše Krista...).

...Krista... (čl. 436 - 440)

Slovo Kristus je řeckým překladem hebrejského výrazu „Mesiáš“, což znamená „pomazaný.“ V Izraeli bývali totiž ve jméno Božím pomazáni ti, kteří mu byli zasvěceni k poslání, jež jim svěřil. Byli to králové, kněží a někdy i proroci. Toto si také připomínáme při udělování svátosti křtu – při pomazání křížem.

Ježíš přijal titul Mesiáš, na který měl právo, avšak ne bez výhrad, protože část jeho současníků jej chápala podle pojetí příliš lidského: měli za to, že Mesiáš je tím, kdo je osvobodí od nadvlády Římanů. Proto Ježíši byl bližší titul Syn člověka, který neměl takový politický podtext a spíše odkazoval na duchovní rovinu.

Ježíš přijal vyznání víry apoštola Petra, který ho vyznal jako Mesiáše, a sám pak oznamuje, že utrpení Syna člověka je už blízko. Tak odhalil vlastní obsah své mesiášské královské důstojnosti. On „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny“ (Mt 20,28). A proto se pravý smysl jeho královské důstojnosti ukazuje jen z výše kříže.

... jednorozeného Syna Božího... (čl. 441 - 445)

Boží Syn je ve Starém zákoně titul, který se dává andělům, vyvolenému národu, synům Izraele a izraelským králům. V těchto případech jde o adoptivní synovství, jež vytváří mezi Bohem a jeho tvorem mimořádně důvěrné vztahy. Ti, kdo takto označovali Ježíše, nechtěli asi říci nic víc.

Jiná věc je, když Petr vyznává, že Ježíš je „Mesiáš, Syn živého Boha“ (Mt 16,16), protože Ježíš odpovídá slavnostním způsobem: „nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj nebeský Otec“ (Mt 16,17).

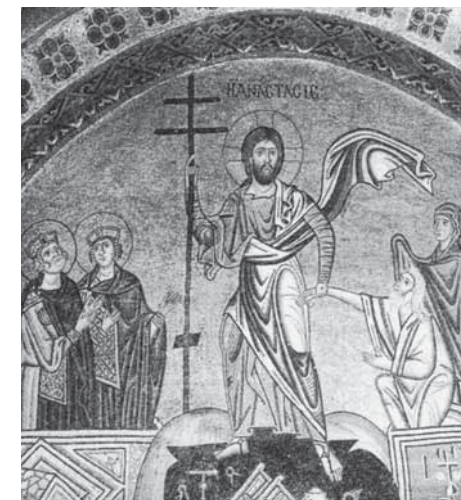
Jestliže Petr dokázal vyznat, že Ježíšův vztah k Otci je něčím neskonale větším než jen adoptivní synovstvím, pak jen proto, že to sám Ježíš jasně naznačil. Už mnohem dříve se označil za „Syna“, který zná Otce a bytostně se liší od služebníků, jež Bůh dříve posílal svému lidu. On je dokonce vyšší než sami andělé (srov. Lk 11,13). Odlišil své synovství od synovství svých učedníků tím, že nikdy neřikal „Otče náš“, kromě příkazu, který jim dal: „Vy se tedy modlete takto: Otče náš“ (Mt 6,9); a zdůraznil toto rozlišení: „... k Otci mému i Otci vašemu“ (Jan 20,17).

Evangelia zmiňují při dvou slavnostních okamžicích – při křtu a při proměnění Krista – Otcův hlas, jenž označuje Ježíše za „milovaného Syna“. Ježíš se sám představuje jako „jednorozený Syn Boží“ (Jan 3,16) a tímto titulem potvrzuje svou věčnou existenci.

... Pána našeho... (čl. 446 - 451)

V řeckém překladu starozákonních knih je nevýslovné jméno, jež Bůh zjevil Mojžíšovi, JHVH, přeloženo výrazem „Kyrios“ (Pán). Od té doby se Hospodin (Pán) stává nejčastějším jménem používaným přímo pro označení Boha Izraele. V tomto hutném smyslu užívá Nový zákon titulu „Pán“ jak pro Otce, tak – a to je novinka – i pro Ježíše, který je tím uznáván za Boha.

Během Ježíšova veřejného života dokazovaly projevy jeho moci nad přírodou, nad nemoce-

mi, nad zlými duchy, nad hříchem a smrtí jeho božskou svrchovanost.

Tím, že nejstarší vyznání víry církve připisují Ježíšovi božský titul Pána, vyhlásují od samého počátku, že moc, čest a sláva, náležející Bohu Otci, se vztahují také na Ježíše, protože má „božskou přirozenost“ (Fil 2,6), a že Otec tuto Ježíšovu svrchovanost ukázal tím, že ho vzkřísil z mrtvých a povýšil ho do své slávy.

Křesťanská modlitba je poznamenána titulem „Pán“, ať je to výzva k modlitbě: „Pán s vámi“, nebo závěr modlitby: „skrže našeho Pána, Ježíše Krista“, nebo také zvolání plné naděje a důvěry: „Maran atha“ (Pán přichází) či „Marana tha“ (Přijď, Pane!; 1 Kor 16,22), „Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,10).

V příštím díle se seznámíme s třetí částí Vyznání víry, která se týká Ježíšova vtělení: ...jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

V rubrice Lidé naší farnosti jsme tentokrát položili několik otázek panu **JANU HERKOVI**. Představovat ho nemusíme. Většina bojanovských farníků ho zná. Vždy usměvavý, skromný, stále spěchající Jenda je vždy ochotný k službě zpěvem a hudbou Bohu, ale i nám všem.

Jenda hrál a zpíval několik let ve Svatováclavském orchestru, byl u zrodu skupiny Kytaráci a později i scholy. V současné době je vedoucím naší scholy, sám velmi dobře hraje nejenom na basu a housle, ale také na kytaru a mandolínu.

Řekni nám stručně něco o historii scholy.

Pokud si vzpomínám, tak to všechno začalo někdy v roce 1983. Další jsme se dohromady s mladými z Mutěnic, které vedl pan Petr Záleský. Když nás z Bojanovic začalo přibývat, osamostatnili jsme se a vedení se ujala Marta Kotková, tehdy Škrhánková, dnes dětská lékařka. Později vedení převzal Staňa Bílek. Začali nám říkat Kytaráci a pod tímto názvem se nahrálo několik MG kazet a pak i CD nosičů. Hudební úroveň prudce vzrůstala, ale rostly i časové nároky na členy. A tak po několikaletem úspěšném existování skupina zanikla.

Od roku 2000 jsme na podněty farníků začali znovu sloužit hudbou a zpěvem, ale většina členů je nová.

Jaké je současné obsazení?

V nástrojovém obsazení dnes máme akustickou a elektrickou kytaru, baskytaru, klávesy housle, mandolínu, příčnou i zobcovou flétnu, hoboje, klarinet, saxofony různého ladění, trubku, pozoun, bicí a různé rytmické nástroje. Zpívají většinou děvčata a tři tenoři. Celkový počet členů je kolem třiceti, podle účasti.

Kde bereš skladby, inspiraci?

Písničky si vybíráme z různých zpěvníků. Zdrojů je dnes opravdu hodně. Aranže si většinou děláme vlastní, jenom některé velmi dobré přebíráme. Hodně inspirace jsme čerpali v Medjugorii při celosvětových festivalech mládeže.

Jak tě inspiroval pobyt v Medjugorii?

Velkou inspirací byly právě ty mezinárodní festivaly mládeže, kterých jsme se někdejšími několikaletými zúčastnili. Libily se nám písničky, ordinarium, noční adorace se zpěvy kánonů, a tak jsme si řekli, že bychom to chtěli dělat také tak i doma. A to se nám postupně podařilo.

Když pořadatelé akce „Česká republika pro Ježíše“ sháněli scholu, která funguje na principu Medjugorje, tak došlo na nás a za to jsme jim vděční.

Při poslechu scholy je občas slyšet country, rock, folk, občas jazz a swing. Který hudební směr je ti nejbližší?

Mně osobně se nejvíc líbí asi country a folk. Při hraní se scholou spíš rozlišujeme kvalitu textu a melodie.

Máš pocit, že tě k této službě povolal Bůh?

Musím říct upřímně, že ano, i když jsem se tomu dost bránil. Když mě Bůh volal do služby, měl jsem různé hudební aktivity, kterých jsem nechtěl zanechat. Ale zlomil jsem se. ☺ Dnes při hraní se scholou zúročuji všechny nabyté hudební zkušenosti a absolutně svého rozhodnutí pro tuto službu nelituju.

Co tě na tvé službě baví a co nebaví?

Nebaví mě organizační práce. Téměř před každou zkouškou musím nejdříve zjistit kdo, kdy,

jak může nebo nemůže, a teprve potom něco naplánovat (nástrojové nebo hlasové obsazení). Ale při dnešní vyčerpání hudebníků i zpěváků to jinak nejde. Všechno ostatní mě baví. A hlavně, když se dobře zahraje, tak se na všechno těžké hned zapomene.

Jakých akcí jste se v poslední době účastnili?

V červnu 2010 jsme hráli týdenní evangelizační akci pod názvem „Česká republika pro Ježíše“, kterou vedl otec James Manjackal z Indie. Odehrávalo se to nejdříve pro kněze v Kácově (60km před Prahou) a pak pro veřejnost v Masarykově táboře IMCA Soběšín, v nádherném prostředí na břehu Sázavy. Byly to dny opravdu naplněné Bohem.

Máš nějaké plány do budoucna?

Jsmo opět zvaní do Čech, kde by chtěli stejní pořadatelé zorganizovat čtyřdenní modlitebni festival mladých, podle vzoru Medjugorje. O. Manjackal by byl opět u toho. Termín je zatím stanovený na 16. - 19. červen. Také máme pozvánku od bratra Cyrila zahrát u nich v Olomouci.

Často doprovázíš při adoracích, při mši, jistě máte se scholou často zkoušky. Dá se to všechno stihnout? Co na to říká tvoje rodina?

Zkoušení není moc a ty ostatní služby zapadají do běžného křesťanského života, takže mě to nijak nezatěžuje. Nejvíc času věnuji přípravě doma. Nemáme však žádné hospodářství ani vinný sad, tak se čas najde. ☺

Co si myslíš o dnešních mladých?

Mají to dnes těžší. Pro volný čas se nabízí mnohem víc možností, než v době, kdy jsem byl mladý já. Vidím, že dnešní mládež má priority nastavené různě. Nevím, jak bych se já na jejich místě orientoval.

Proč nehrajete častěji?

Často hrajeme při svatebních mších. Ty bývají někdy i dvě za sebou. Ale to farníci nevnímají, pokud nejsou hosty na svatbě. Na nedělních mších to možná vypadá, že hrajeme málo, ale všeho moc škodí.

Často si ani neuvědomujeme, že před adorací může mít Jenda trému, nebo prostě může být nachlazený. Že v sobotu, když je svatba, může mít jiný plán... Jenda však slouží vždy ochotně a jeho hlas je přímo stvořený pro zpěv duchovních skladeb.

Jendovi Herkovi patří velké poděkování nejenom za rozhovor, ale i za jeho službu v naší farnosti. Přejeme hojnost Božího požehnání pro jeho službu.

Kamila Košutková

PROGRAM HUDBY O VELIKONOCÍCH

22.4.2011 Velký pátek

F. Kedrutek

Prapor Krále

G. P. Palestrina

Impropéria

J. G. Handl

Ecce quomodo montur iktus

24.4.2011 Velikonoční neděle

Joseph Blahack

Messe in F

Krize manželství - pokračování

Vznik rodiny je dalším obdobím, kdy velmi často dochází ke krizi. Je spojená s narozením dítěte, někdy i již s jeho početím. Problémem je většinou nerovnováha nároků na ženu a muže. Ženě se mění nejenom tělo, ale také myšlení. Cítí strach, má více starostí a práce v domácnosti, cítí větší odpovědnost. U muže jde jen o částečnou změnu. Je potřeba, aby muž přebíral stále víc zodpovědnosti za rodičovství, ale je nutná i dohoda o nové roli obou partnerů - rodičů. Někdy se muž může stále chovat jen jako partner, ale žena se začíná chovat jako matka. Ne každý pár toto zvládne.

Příklad: Manželům Kateřině a Zdeňkovi se narodila holčička. Oba se na ni moc těšili. Zdeňk pracuje jako lékař a je mu líto, že s malou Kateřinkou nemůže trávit tolik času jako jeho žena. Navíc mu začne vadit častý pláč malé holčičky. Ale Kateřina ji vždycky rychle utiší. Zdeňk začne Kateřině vyčítat, že holčičku rozmazluje. Přece není možné, aby tak často pila. V knížce o výchově kojenců je napsáno, že takto malé dítě se má kojit až po třech hodinách. Jejich

Kateřinka však pije častěji a Kateřina si ponese sama následky tohoto rozmazlování. Ve třech měsících jdou do poradny a Zdeňk se nabídne, že svoji ženu a dceru doprovodí. V ordinaci si však pediatroví na svoji ženu postěžuje a vylíčí celou situaci. Kateřina mlčí a poslouchá, jak lékař vysvětluje Zdeňkovi to, co ona mu říká každý den. Dítě má pít tenkrát, když má žízeň a v případě, že je takto parné léto, tak i každou půlhodinu, aby nedošlo k dehydrataci. Navíc se tím upevňuje pouto mezi matkou a dítětem a také to přispívá k dobrému vývoji osobnosti Zdeňk Kateřině nevěřil, ale z úst kolegy

Tato krize postihuje především ty páry, které spolu žily v umělé nekonfliktním prostředí.

Další krize souvisí s věkem dětí a s jejich odchodem nebo „neodchodem“ z rodiny. Často mohou souviset s přílišnou vázaností jednoho či obou partnerů na děti. S problémy vyprázdňených manželství se potýká stále více párů a s tím souvisí nárůst rozvodovosti i starších partnerů.

Jiný příklad: Petra se stárala o tři děti. Vždycky měla plné ruce práce s vařením, praním, s náročným zaměstnáním. Teď je v důchodu, na který se vždycky těšila – jak si odpočine a užije si podzim života. Nyní však sedí u okna a vyhlíží děti, které stejně tento víkend nepřijedou. Mají už svoje rodiny a málo času. Mají plné ruce práce. Manžel jí leze na nervy a Petra je se svým životem velice nespokojena.

Příklad: Klára má 25 let a otec vyčítá manželce, že ji špatně vychovala, protože dcera nestojí o vážnou známost a odmítá mateřství. Je jí doma dobře, protože manželka všechno obstará....

Je velmi důležité, aby manželé nezapomínali v běhu starostí na sebe navzájem. Aby se zajímal jeden o druhého, aby spolu mluvili a uměli si navzájem dělat radost. A pokud se objeví nedorozumění, vysvětlit si hned, co se stalo. Mnohé věci se tak dají vyřešit.

Zpracovala
Kamila Košutková

Turínské plátno – podoby Kristovy tváře

Ve čtvrtek **5. května 2011** v 16.00 hodin se koná v sále brněnského biskupství (Petrov 2) vernisáž výstavy Turínské plátno – podoby Kristovy tváře. Tato výstava představuje fotokopii nejslavnějšího zobrazení Kristovy podoby. Mimořádná příležitost ke shlédnutí pohřebního rubáše, jehož vznik zůstává v mnoha ohledech dodnes otevřenou otázkou, je obohacena několika originálními malbami, objevenými v brněnské diecézi. Jak uvádí autor koncepce výstavy a jejího libreta, Dr. Karel Rechlik, ředitel Diecézního muzea: „Součástí brněnské výstavy jsou také přehledně uspořádaná historická data, základní informace a výklady o vzniku a dějinných osudech Turínského plátna, výsledky některých odborných analýz a komentáře významných osobností a odborníků. Nechybí příklady různých zobrazení Krista v dějinách umění a videoprezentace, která ukazuje stále proměny tvůrčích interpretací tohoto věčného tématu“.

Možnost podrobně si prohlédnout věrnou kopii Turínského plátna, potěšit se s originálními historickými malbami a seznámit se s dějinami vzácné duchovní památky budou mít zájemci v kryptě brněnské katedrály od **6. května do 19. června 2011** denně od 10 do 17 hodin, ve čtvrtek do 16.15 hodin.

Koncertní Pocta blahoslavenému Janu Pavlu II. zazní na Petrově

Pod záštitou brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a ombudsmana Pavla Varvařovského zazní dne **4. května 2011** ve 20.00 hodin v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla koncert duchovní hudby na počest Svatého otce Jana Pavla II.

Dne 1. května 2011 se v Římě uskuteční beatifikace Karola Wojtyły - Jana Pavla II. K oslavám, které proběhnou při této příležitosti v Římě, se

připojuje také farnost u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně koncertem duchovní hudby s názvem Pocta blahoslavenému Janu Pavlu II. Provedeno bude mimo jiné Tritico romano – Duchovní závěť Jana Pavla II., jejíž text zhudebnil italský skladatel a virtuos Papežské akademie krásných umění a literatury Marco Frisina. O koncertní provedení se postarají sólisté Martina Macko, Markéta Böhmová, Lucie Karafiátová, Tomáš Krejčí a dalších 170 účinkujících z několika významných sborů. Doprovázet je bude Orchester katedrály sv. Petra a Pavla v Brně. Řídí dómský varhaník a sbormistr Mgr. Petr Kolař.

Brněnská muzejní noc na Petrově

Diecézní muzeum se již tradičně účastní populární kulturní akce Brněnská muzejní noc. V sobotu **14. 5. 2011** od 18 do 24 hodin nabídne vstup do Expozice *Vita Christi* na Petrově 1, výstavu *Turínské plátno – podoby Kristovy tváře* v kryptě katedrály, divadelní představení studentů JAMU na téma Jákobových příběhů v areálu Petrova, koncerty v katedrále a výtvarné programy pro děti v budově muzea. Všechny vstupy jsou tento večer zdarma.

Osvědčená forma Univerzity třetího věku Kurz Živá teologie

Vzdělávání napomáhá zužitkovat dary, kterých se nám dostává. Nové poznatky máme přijímat také v dospělosti. Oprávněně se stále častěji hovoří o tom, že vzdělávání je naším celoživotním úkolem. V roce 1973 vznikla ve Francii první Univerzita třetího věku a dnes vzdělávání seniorů akceptují téměř všechny vysoké školy jako svou samozřejmou povinnost. Oblíbené jsou zvláště tematicky zaměřené kurzy.

Na Masarykově univerzitě byl ve spolupráci s Biskupstvím brněnským zahájen první cyklus Kurzů Živá teologie v roce 2006. V současnosti se ve čtyřletém kurzu Spirituální dimenze člověka

vzdělává téměř pětistovka seniorů. Na přednášky pedagogů Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci a Masarykovy univerzity v Brně i odborníků z terénu se do Brna sjíždějí účastníci takřka z celé Moravy. Nejsou pasivními posluchači, diskuse s přednášejícími se staly samozřejmostí.

Během trvání kurzu se proberou **základní otázky biblistiky, věrouky, mravouky i asketiky**. Do programu jsou zařazovány také exkurze, nabízí se možnost osobních konzultací a v závěru čtyřletého cyklu se pak uskuteční slavnostní promoce.

Univerzity třetího věku umožňují nejen získávat vědomosti, ale přispívají také k udržování

aktivity a usnadňují mezilidské a mezigenerační kontakty.

Kurzy jsou určeny posluchačům, kteří dosáhli důchodového věku a mají středoškolské vzdělání. Jde o generaci, která v minulosti neměla mnoho příležitostí k získávání náboženských znalostí. Mezi přednášející se pravidelně zařazují například biskup Mons. Vojtěch Cikrle, generální vikář Mons. Jiří Mikulášek, prof. Vladimír Smékal, prof. Augustin Svoboda, a mnoho dalších.

Podrobnější informace je možno si vyžádat emailem na adrese bioetika@bioetika.cz, případně na tel. čísle 548 527 262.

ZE ZASEDÁNÍ FARNÍ RADY

FARNÍ RADA SE SEŠLA 16. ÚNORA 2011

Byly projednány a vyhodnoceny následující body:

- Původně plánovaná oprava střechy a stodoly odložena na příští rok.

Zrealizováno:

- Byla vyhotovena pokladnička na příspěvky za odebraný Katolický týdeník a časopis Světlo. Současně bylo rozhodnuto, že bude zrušen odběr časopisu Světlo. Zájemci si jej mohou objednat a odebírat jej přímo do svých poštovních schránek.
- Bylo zrealizováno plánované prořezání stromů okolo kostela.
- Členové rady byli seznámeni s finančním hospodařením za uplynulý rok. Stručný přehled bude vyvěšen na nástěnce v kostele.

Plánované akce:

- Letos je potřeba uskutečnit výměnu topení včetně přemístění vzduchotechnické jednotky do nynější kolárky. Předpokládána výše investice je 1 mil. Kč. Zároveň bylo požádáno

o dotaci z Obecního úřadu. Na firmu, která bude realizovat tuto akci, bude vypsáno výběrové řízení.

- U hlavního vchodu do kostela bude umístěna polička na kancionály.
- Střechu stodoly je nutné aspoň provizorně opravit.
- Byly zhodnoceny pastorační akce a aktivity v naší farnosti a naplánovány další pro následující část roku.

PODĚKOVÁNÍ:

Děkujeme všem farníkům, kteří neváhali a v zimních měsících pomohli s úklidem sněhu. Bylo to poznat ☺ .

Děkujeme také všem, kteří uposlechli výzvy ohledně pravidelné modlitební služby v kostele. Zároveň vám přejeme, aby takto strávený čas přinesl do vašeho života Boží pomoc, požehnání a ochranu vám i vašim blízkým.

zpracovala Hana Maděryčová

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Ř - ŘEHOLNÍ ŽIVOT

František Planner: Kněz a jeho poslání Křesťanská akademie, 281 stran

Kněz - kolik diskusí, pamfletů a teologických pojednání se jím už zabývalo a bude ještě zabývat! A přece z hlediska sociologického je to téma nevděčné pro svou mnohotvárnost a proměnlivost. Uvažme jen vnější vzezření kněze a jeho místo ve společnosti. Vzezření a činnost kněží jsou tak rozdílné, jako jsou rozdílní lidé na zemi. Jsou kněží konzervativní, progresivní, umírnění, revolučně průbojní, přísně pravověrní i podezřelí z hereze. Nejsou stejní ovšem ani v řádu milosti. Jsou tu vedle sebe světci, prostřední, zesvětštělí i odpadlí. Není proto divu, že si právem klademe otázku: Kdo je kněz? Jaká je jeho funkce, poslání? Na tyto otázky žádají lidé odpověď...

T - TEOLOGIE

Raniero Cantalamessa: Dech Božského Ducha

Karmel. nakl., 151 stran

Je Duch svatý dosud pro katolíky „velkým neznámým“, nebo se koncilu a charismatickému hnutí podařilo vzbudit vědomí o jeho přítomnosti? V intenzivním dialogu mezi P. Ranierem Cantalamessou a novinářem Save-riem Gaetou vystupuje třetí osoba Nejsvětější Trojice s celou svojí aktuálností a svěžestí. Zároveň se v něm probírá mnoho otázek, po jehož objasnění mnozí touží. Vzhledem k důležitosti tématu si tato kniha zaslouží opravdu velkou pozornost.

D - DĚTI

Ursula Marcová: Další Tomova dobrodružství

Nakladatelství SAMUEL, 164 stran

ÚRYVEK Z KNIHY:

Král nebyl sám. Byla u něho Jenny. „Nechci vás rušit,“ řekl Tom nesměle, „mohu přijít později.“ Král se však usmíval: „Tomáši, oba na tebe čekáme.“ Tom byl udiven. Na něho? Král? A také Jenny? Naplnila ho nová naděje. Byl pro ni tak důležitý, že na něj dnes večer čekala? Šla mu radostně vstříc: „Každý den jsem na tebe čekala, Tome!“ Nemohl tomu uvěřit, ale Otec souhlasně přikyvoval: „Každý den mne prosila, abych tě přivedl. Ale ještě nenastal čas.“

Tohle Toma zasáhlo. Hluboko. Hrozně to bolelo: Král věděl, kde byl. Mohl ho zadržet před jedovatým potokem, mohl ho zavolat, přivést, zachránit - neudělal to! Proč to neudělal? Tak jedná milující Otec? Nechat svého syna takhle na holičkách - bylo to spravedlivé? Tom to nechápal. Měl v očích slzy.

„Odpusť mi, Tomáši! Bylo to důležité pro tvůj život. Později to pochopíš,“ prosil Otec. Řekl to tak, že v Tomovi začalo mnohé roztávat. Ano, odpustil mu. Vždyť dosud od něho zažil jen dobré. Ale věděl Otec opravdu, jak hluboká to byla bolest? Mohl to vůbec pochopit?

Král objal Toma a Jenny kolem ramen a s oběma šel ke svému oknu. „Tomáši, ty mnohé pokládáš za nespravedlivé. Proto vám chci nyní ukázat, jak moje spravedlnost vypadá!“ řekl téměř šeptem. Oba se na něho bezděčně podívali a spatřili v jeho tváři hlubokou bolest, jakou tam ještě nikdy neviděli. Co se děje? Kdo způsobil něco zlého tomu dobrému Králi, jejich laskavému Otcí? Hluboce zasažení sledovali jeho pohled. To, co uviděli, je přinutilo padnout na kolena a hořce plakat.

Byl tu Králův Syn, jejich vroucně milovaný Pán, přivázaný ke kůlu, zcela bezbranný

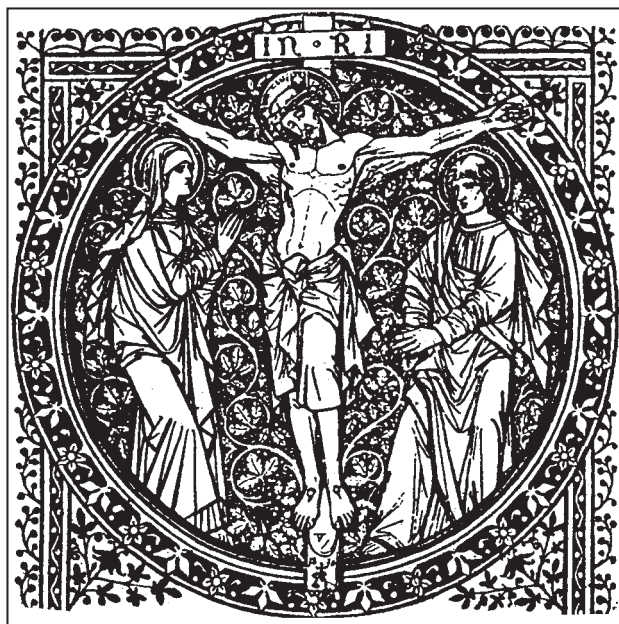
a téměř nahý. Kůži měl rozdrásanou po celém těle, z mnohých ran mu tekla krev a stále ještě přicházeli lidé a bili ho pěstmi a biči, holemi a ostrými zbraněmi, plni zloby, nemilosrdně, nenávisně. Nebralo to konce. Bylo to hrozné!

Vzlykali a ptali se sami sebe: Což nemohl Otec, mocný Král udělat tomuto hroznému jednání přítrž? Proč byli oba, Otec i Syn jakoby bezmocní? „Muselo se to stát, jenom on to mohl udělat,“ řekl s vážností a rozhodně Král. „Můj Syn vzal všechno zlo na sebe. Všchno! I to vaše.“

To, co potom Tom spatřil, ho zasáhlo jako rána kladivem. V rozběsněném davu tam stál on, Tom sám! Nebyl to žádný přelud, stál tam, ruce v pěst, temný výraz ve tváři a hrozná slova na rtech.

A kdo by si pomyslíl - o kus dál stála Jenny, měla v ruce kameny a z úst jí vycházely ošklivé nadávky.

To přece nemůže být pravda! Oba se červenali hanbou. Kdy tak zraňovali Králova Syna? Nikdy by to neudělali - svému milovanému Pánu! Avšak nebyl to klam, Král to potvrdil: „Všchno, co jste kdy někomu učinili zlého, zasáhlo mého Syna.“ Řekl všchno! Ten obraz nebyl vymyšlený.

Ježíš, tvůj Spasitel, zemřel pro tebe na kříži.

Vzpomínej často s Pannou Marií a sv. Janem na Ukřižovaného a uvažuj cenu své duše, neboť i za tebe Ježíš zemřel. Ale po třech dnech vstal. Jde před námi, ukazuje nám cestu. Je to cesta bezpečná.

Z LÁSKY

Věra Gajdošíková

Přišel jako dítě -
bezmocné dítě malé.
Oblékl lidské tělo,
ochotně odložil
vesmírnou korunu Krále...
Že se mu vůbec chtělo!

Pro koho, Pane,
snášel jsi nesmírná muka?
Pro ty, co „ukřižuj“ volali?

Pro ně tvé srdce
na kříži v samotě puká?
Vždyť oni tě zabít nechali!
Přišel jsi z lásky -
láskou jsi pro lidi žil
a lásku chceš nám dát.
Toužíš i dnes,
by každý pochopil,
že ho máš, Kriste, rád!

Cestička

JAKOU CENU MÁ ÚSMĚV?

V dělnické čtvrti města Brna žila chudá vdova s dcerou Aničkou. Tatínek Aničky před několika lety těžce onemocněl a zemřel. Maminka se měla co ohánět, aby pro sebe i pro Aničku zajistila to nejnnutnější pro jejich život - nájem za bydlení, jídlo, oblečení, ...

Dům, ve kterém bydleli, byl natěsnán v řadě navzájem si podobných šedivých pavlačových domů, za nimiž si na malých špičkových dvorcích hrály děti. Anička na dvorek nechodila ráda. Raději zůstávala na pavlači se svou hadrovou panenkou a hrála si s ní na obchod nebo na školu. Někdy za ní přišly její kamarádky Světlanka a Květka. Maminka se z práce vracela až večer, a tak Aničku nikdo nekontroloval ani ji nenařizoval, co má dělat. Anička ale věděla, jak těžce musí maminka pracovat, a tak pomáhala, jak jen mohla. Chodila nakupovat, umývala nádobí a každý týden vydrhla podlahu. Maminka ji chválila: „Ty jsi moje šikovná Anička,“ říkala.

Na pavlači měla Anička také svůj truhlík. Každé jaro do něho vysela semínka hrachoru. Anička ho měla ráda. Byla to taková nenáročná rostlinka, trochu podobná hrášku. Kvetla překrásnými růžovými, purpurovými, fialovými i bílými květy. Však si sousedky Aniččiných hrachorů vždycky všimly. Aničku měly všichni sousedi rádi. Nejen pro pestré květy hrachoru, ale také proto, že ji nikdo nikdy neviděl zamračenou. Vždycky se smála.

Anička také chodila jednou týdně do recitačního kroužku. Ten vedla starší paní učitelka. Učila děti přednášet básně a říkadla. Občas s nimi nacvičila dramatizaci nějakého příběhu z Bible. To byla teprve krása! Děti si připadaly trochu jako na divadle a to se jim

moc líbilo. S vystoupením zpravidla navštívily své kamarády v dětském domově. Děti bez rodičů měly z jejich vystoupení vždycky velkou radost.

Jednou za čtvrt roku bylo vystoupení pro veřejnost. Paní učitelka nechala vytisknout pozvánky. Děti vylepily plakáty. Na představení přišly jejich maminky a tatínkové, někdy i strýčkové a tety, známí a sousedé, a také docela cizí lidé. U dveří do sálu stála pokladnička, do které házeli přichodící peníze. Za peníze se pak koupilo oblečení a hračky pro děti z dětského domova.

Na besídku před Vánocemi přišel také jeden velmi bohatý muž. Nikdo nevěděl, jak se tam dostal. Nebylo obvyklé, aby na besídku děti z chudé čtvrti chodili boháči.

Boháče znalo celé město. Mezi lidmi se povídalo, že i když je bohatý, je velmi nešťastný. Nikdo ale nevěděl proč, ale lidé si mysleli, že proto, že je osamělý. Neměl nikoho, kdo by ho měl rád.

Děti tenkrát hrály příběh z evangelia „O marnotratném synu“. Anička byla vypravěčkou. Samozřejmě měla trému. A velkou! Ale nedala na sobě nic zná. Vesele se usmála a začala: „Byl jednou jeden mladý muž, a není to pohádka...“ Všichni tiše poslouchali a bylo jim líto otce, který ztratil syna. Naštěstí tento příběh dobře skončil. Syn se vrátil domů. Když ale Anička končila svůj přednes slovy z Bible - „Syn se ztratil a je nalezen. A začali se veselit...“ - vesele se na všechny usmála. S bohatým mužem se v tu chvíli muselo něco stát. Odešel se skloněnou hlavou a v očích měl slzy. Všichni říkali, že to způsobil ten příběh, ale i Aniččin úsměv.

Uběhla léta. Anička už chodila na gymnázium a pilně se učila. Chtěla se stát učitelkou. Na to, jak na bohatého muže zapůsobilo představení O marnotratném synu, se už zapomnělo. Pak se lidé dověděli, že tento boháč zemřel. Všichni byli zvědaví, kdo dostane jeho bohatství. Po pohřbu právník zveřejnil závěť, kterou bohatý muž sepsal. A lidé byli překvapeni. Bohatý muž neodkázal své jmění ani městu, ani žádné nemocnici, ani nadaci. Své peníze odkázal, jak to sám v závěti vyjádřil, „...lidem, kteří mne udělali šťastnějším a lepším.“ Ke konci závěti byl připojen seznam těchto lidí. A věřte nebo nevěřte, na tomto seznamu na pátém místě bylo i jméno Aničky za její úsměv.

Ahoj kluci a děvčata!

Líbil se vám náš příběh? Úsměv nic nestojí a přesto druhým udělá radost. Je hezké, když se na sebe lidé upřímně usmívají. Vypadá to jako takové nic, usmát se, ale pro druhé je vždy úsměv důležitý.

Přejeme vám požehnané prožití velikonočních svátků a ať se vám daří usmívat se na druhé.

V době vánoční u nás už tradičně vystoupily s krátkým divadelním představením děti z Moravského Žižkova.

DĚTI VÁM TO ŘEKNOU...

- Udivená (hlasitá) otázka dítěte u velikonočního ohně před kostelem: „A kde jsou špekáčky?“
- „Jak se nazývá neděle před Velikonoce? (ticho) „Napovím vám, začíná na K...“ „Kočičková.“
- „Jaké slovo neříkáme v kostele v postní době?“ „Maso.“
- Co uviděly ženy, které přišly velikonočního rána k Ježíšovu hrobu?“ „Pán Ježíš tam nebyl, a místo něho tam seděl Duch svatý.“
- Katechetka opakuje s dětmi postoje při liturgických obřadech v kostele - kdy stojíme, kdy klečíme. Nakonec se ptá: „Děti, ví někdo z vás, kdy se v kostele leží?“ Dlouho je ticho, až pak se přihlásí Toník: „Přece na pohřbu!“

CO SLAVÍME VE SVATÉM TÝDNU

Na Květnou neděli si připomínáme, jak Ježíš vjel na do Jeruzaléma. Lidé mu mávali a prostírali na cestu . Zelený čtvrtek je připomínkou toho, že Ježíš slavil s poslední . Na stole měli , a . Ježíš vzal a řekl: „Toto je moje tělo“. Pak vzal a řekl: „Toto je moje krev.“ Po večeři šel do Getsemanské zahrady, kde ho . Na Velký pátek si připomínáme, že Ježíše , na hlavu mu nasadili a nakonec ho Pilát odsoudil k smrti na . Bílá sobota je dnem ticha a modlitby, protože Ježíšovo tělo bylo v . Ježíšovo zmrtvýchvstání začínáme slavit o velikonoční vigílii, kdy žehnáme a , nasloucháme slovům a obnovujeme svůj křestní slib. O velikonoční neděli a v následujících dny se radujeme, protože žije. Aleluja!

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2010

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Eliška Marie Bílíková, Markéta Blahová, Linda Marie Červenková, Agáta Fatěnová, Adéla Marie Halabrinová, Pavla Anna Hubáčková, Adriana Marie Jordánová, Viktorie Komosná, Kateřina Kuběnová, Markéta Mojžíšková, Nora Alžběta Nováková, Natálie Pospíšilová, Tereza Půlkrábková, Pavla Rampáčková (Josefov), Terezie Strážnická, Karla Šimková, Sofie Tomšejová, Natálie Marie Tychlerová.

Martin Babáček, Josef Bartál, Aleš Jan Křítitel Bařina, Tadeáš Bohůn, Zdeněk Buštik, Bruno Fatěna, Martin Flajžík, Sebastian Petr Herka, Martin Hlatký, Kryštof Ištvanék, Eliáš Kaňa, Ondřej Klubus, Adam Kukol, Martin Moravanský, Antonín Polášek, Martin Řezáč, Matěj Straka, Jakub Šimek.

VZÁJEMNOU LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Ondřej Bohůn	&	Ivana Hutterová	Petr Košťál	&	Eva Hubáčková
Viktor Čepák	&	Lenka Figurová	David Ondrejko	&	Jarmila Pospíšilová
Stanislav Doležal	&	Klára Cvanová	Jan Pazderka	&	Martina Dvořáková
Radim Dřevěný	&	Marie Vraňanová	Ondřej Robek	&	Lucie Cvanová
Tomáš Dvořák	&	Simona Drápelová	Tomáš Salajka	&	Jana Bačová
Martin Kosik	&	Jana Lelková	Petr Táborský	&	Martina Esterková

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Jan Bílek (1923), Jan Bílek (1930), Štěpán Červenka (1931), Václav Fatěna (1940), Florian Hasil (1913) – Josefov, Josef Kučera (1928), Václav Lekavý (1952), Josef Makudera (1928), Jan Robek (1963), Jan Rygar (1969), Josef Urbánek (1969), Karel Vaculík (1951).

Josefa Bílková (1939), Marie Blahová (1953), Lucie Filipovičová (1917), Marie Herková (1941), Marie Komosná (1926), Zdeňka Konečková (1931) - Josefov, Marie Lekavá (1925).

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice